

Drama Maxima Gorkého Na dně má velice ponurou atmosféru. Odehrává se v prostředí ubytovny pro ty nejchudší lidi, kteří v domě doslova přežívají. Ubytovna je pak vedle skutečné havěti zavšivena především pokleslými lidskými charaktery. Objevují se zde různé lidské slabosti a selhání jako alkoholismus, hazard, lži a podvody, cizoložství či násilí. Vedle toho všeho se nachází také číhající smrt, bezprostřední ve své odporivé a táhlé podobě. Životy postav jsou nenaplněné, nešťastné a to nikoli pouze jejich vlastní vinou, ačkoli se o to postavy často výrazně přičinily. Uprostřed všeho marasmu stojí pomyslný anděl Luka, který se jako jediný nesobecky ohlíží na ostatní. Nabízí se interpretace, že Luka není pouze pomyslným andělem, nýbrž skutečným andělem smrti, usměrnění či rozřešení zbylým postavám. Dal by se přirovnat k moudrému dědečku hříbečku, který pronáší mnohdy tezovité poučky.

Přehlednost poněkud ztěžuje množství postav. Kvůli tomu také žádná postava nevyčnívá.

Záznam restaurované inscenace MCHTU z roku 1952 zdařile vyjadřuje tísnivou atmosféru ubytovny. Scénograf Viktor Simov tohoto dojmu docílil úzkými prostory ubytovny, v níž množství postav nemají kouska soukromí a naráží na sebe pod nízkými stropy. Dojmu napomáhají také dřevěné prýčny a stoly a celková jednoduchost vybavení.

Otázkou je, nakolik je restaurované také herectví, a tím tedy věrné vedení Stanislavského, neboť v záznamu upadají někteří z herců k přehnanému patosu, nebo působí naopak mdlým a nevýrazným dojmem (oproti dojmu z postav v dramatu).